

62017CJ0692

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

zo 17. októbra 2019 (*1)

„Návrh na zažatie prejudiciálneho konania – Daž z pridanej hodnoty (DPH) Smernica 2006/112/ES – Oslobodenia od dane – ?lánok 135 ods. 1 písm. b) a d) – Transakcie týkajúce sa poskytovania a dojednávania úverov a správy úverov – Transakcie týkajúce sa pohľadávok, s výnimkou vymáhania pohľadávok – Postúpenie postavenia úastníka v exekútnom konaní o vymoženie súdom priznanej pohľadávky, vykonané v prospech tretej osoby za protihodnotu“

Vo veci C-692/17,

ktorej predmetom je návrh na zažatie prejudiciálneho konania podľa ?lánku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Supremo Tribunal Administrativo (Najvyšší správny súd, Portugalsko) z 8. novembra 2017 a doručený Súdnemu dvoru 11. decembra 2017, ktorý súvisí s konaním:

Paulo Nascimento Consulting – Mediação Imobiliária Lda

proti

Autoridade Tributária e Aduaneira,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory A. Arabadžiev, sudcovia L. Bay Larsen a C. Vajda (spravodajca),

generálny advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteňom na písomnú žasť konania a po pojednávaní zo 7. februára 2019,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

–

Paulo Nascimento Consulting – Mediação Imobiliária Lda, v zastúpení: R. Silva Lopes a A. Coelho Martins, advogados,

–

portugalská vláda, v zastúpení: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo a R. Campos Laires, splnomocnení zástupcovia,

–

Európska komisia, v zastúpení: L. Lozano Palacios a B. Rechena, splnomocnení zástupcovia, po vypoťutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 2. mája 2019,

vyhlásil tento

Rozsudok

1

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 135 ods. 1 písm. b) smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, 2006, s. 1).

2

Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Paulo Nascimento Consulting – Mediação Imobiliária Lda (ďalej len „PNC“) a Autoridade Tributária e Aduaneira (daňový a colný úrad, Portugalsko) vo veci dane z pridanej hodnoty (DPH) splatnej z dôvodu postúpenia postavenia PNC ako účasníka v rámci exekučného konania o vymoženie súdom priznanej pohľadávky, vykonaného v prospech tretej osoby za protihodnotu.

Právny rámec

Právo Únie

3

Podľa článku 2 ods. 1 písm. a) a c) smernice 2006/112 podlieha DPH „dodanie tovaru za protihodnotu na území členského štátu zdaniteľnou osobou, ktorá koná ako taká“ a „poskytovanie služieb za protihodnotu na území členského štátu zdaniteľnou osobou, ktorá koná ako taká“.

4

Článok 9 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Zdaniteľná osoba“ je každá osoba, ktorá nezávisle a na akomkoľvek mieste vykonáva ekonomickú činnosť, odhliadnuc od účelu alebo výsledkov tejto činnosti.

„Ekonomická činnosť“ je každá činnosť výrobcov, obchodníkov alebo osôb poskytujúcich služby vrátane ťažobných a poľnohospodárskych činností a činností pri výkone slobodných povolání. Ekonomickou činnosťou je predovšetkým využívanie hmotného alebo nehmotného majetku na účely získania príjmu na pokračujúcom základe.“

5

V súlade s článkom 14 ods. 1 uvedenej smernice „dodanie“ tovaru je prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako majiteľ.“

6

Podľa článku 24 ods. 1 tej istej smernice je „poskytovaním služieb každá transakcia, ktorá nie je dodaním tovaru“.

7

V článku 25 písm. a) smernice 2006/112 sa uvádza, že „poskytovanie služieb môže okrem iného pozostávať z... prevodu nehmotného majetku nezávisle od toho, či je alebo nie je predmetom

dokumentu stanovujúceho vlastnícke právo“.

8

Článok 135 ods. 1 písm. b) a d) tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty oslobodia od dane tieto transakcie:

b)

poskytovanie a dojednávanie úverov a správ[u] úverov osobou, ktorá ich poskytuje;

...

d)

transakcie vrátane dojednávania týkajúceho sa vkladov, bežných útov, platieb, prevodov platieb, dlhov [pohľadávok – neoficiálny preklad], šekov a iných obchodovateľných nástrojov s výnimkou vymáhania dlhov [vymáhania pohľadávok – neoficiálny preklad]“.

Portugalské právo

9

Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado (zákon o dani z pridanej hodnoty), ktorým bola do portugalského práva prebratá smernica 2006/112, v článku 9 bode 27 písm. a) a c) znenia, ktoré sa uplatňuje na skutkový stav vo veci samej (čalej len „zákon o DPH“), stanovuje, že od DPH sú oslobodené tieto transakcie:

„a)

poskytovanie a dojednávanie úverov v akejkoľvek forme vrátane operácií diskontu a rediskontu, ako aj ich správa alebo riadenie osobou, ktorá ich poskytuje;

...

c)

transakcie vrátane dojednávania, ktoré sa týkajú peňažných vkladov, bežných útov, platieb, prevodov platieb, inkasovania, šekov, obchodovateľných nástrojov a ďalších nástrojov, s výnimkou jednoduchého vymáhania pohľadávok“.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

10

Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že v novembri 2006 bol spoločnosť PNC v rámci jej činnosti ako realitnej kancelárie udelený výhradný mandát na predaj poľnohospodárskej pôdy. PNC sprostredkovala návrh na kúpu svojmu mandantovi, ktorý bol vlastníkom tejto pôdy. Tento však návrh neakceptoval a odmietol spoločnosť PNC zaplatiť za poskytnutú službu.

11

PNC sa obrátila na Tribunal de Família e Menores e de Comarca de Portimão (Okresný súd pre rodinné veci a veci maloletých Portimão, Portugalsko), aby jej mandantovi uložil povinnosť

zaplatí? jej sumu 125000 eur z právneho titulu splatnej provízie realitnej kancelárie, plus DPH a úroky z omeškania až do úplného splatenia. Uvedený súd návrhu spoločnosti PNC vyhovel rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť.

12

Zo spisu, ktorý má k dispozícii Súdny dvor, okrem toho vyplýva, že vzhľadom na to, že dlžník nezaplatil takto vyrubenú sumu, PNC podala na uvedený súd návrh na vykonanie exekúcie s cieľom vymôcť svoju pohľadávku v zmysle jej priznania v rozsudku daného súdu, ktorej celková výška predstavovala 170859,62 eura.

13

Okrem toho je nesporné, že v rámci tohto exekučného konania bola na zabezpečenie platby dlžnej sumy zexekvovaná nehnuteľnosť patriaca dlžníkovi. Zexekvovaná nehnuteľnosť bola následne vydražená v prospech spoločnosti PNC za sumu 606200 eur, ktorá predstavuje približne 70 % trhovej hodnoty uvedenej nehnuteľnosti. Prechod vlastníckeho práva na základe dražby bol spojený s podmienkou, že PNC exekútorovi zaplatí prevyšujúcu časť – t. j. rozdiel medzi sumou vydraženia a hodnotou jej pohľadávky – plus náklady dražby, v celkovej výške 417937,12 eura.

14

Zmluvou z 29. septembra 2010 postúpila PNC na spoločnosť Starplant – Unipessoal Lda (ďalej len „Starplant“) všetky práva a povinnosti spojené s jej postavením v prebiehajúcom exekučnom konaní za odplatu od spoločnosti Starplant vo výške 351619,90 eura.

15

V októbri 2010 PNC zaúčtovala sumu 125000 eur prijatú ako odplatu za služby poskytnuté vyššie uvedenému mandantovi a zaplatila tomu zodpovedajúcu splatnú sumu DPH vo výške 26250 eur. Ďalej zaúčtovala sumu 200369,90 eura ako položku „iné nešpecifikované zisky“, čo zodpovedalo zostatku ceny zaplatenej spoločnosťou Starplant, pričom z tejto sumy žiadnu DPH nezaplatila.

16

Dňa 24. júna 2014 zaslal Autoridade Tributária e Aduaneira (daňový a colný úrad, Portugalsko) spoločnosti PNC dodatočné výmery DPH spolu s úrokmi v celkovej výške 83647,77 eura po tom, čo konštatoval, že vo výkaze DPH podanom spoločnosťou PNC za príslušné obdobie nebolo správne zaúčtované postúpenie procesného postavenia, ku ktorému došlo za 351619,90 eura. V tejto súvislosti uvedený úrad zastával názor, že išlo o transakciu, ktorá bola odlišná od transakcie týkajúcej sa provízie realitnej kancelárie, a teda podliehala DPH, pretože predstavovala postúpenie práva za protihodnotu zdaniteľnou osobou, ktorá konala ako taká, pričom patrila pod pojem poskytovanie služieb a nevzťahovalo sa na ňu žiadne oslobodenie od dane stanovené zákonom o DPH.

17

Tribunal Administrativo e Fiscal de Loulé (Správny a daňový súd Loulé, Portugalsko), na ktorý sa obrátila PNC, vyhovel návrhu tejto spoločnosti na zrušenie vyššie uvedených výmerov DPH.

18

Rozsudkom zo 4. februára 2016 Tribunal Central Administrativo Sul (Ústredný správny súd – Juh, Portugalsko), rozhodujúc o odvolaní, ktoré podala Fazenda Pública (Štátna pokladnica,

Portugalsko), zrušil rozsudok vydaný na prvom stupni z dôvodu, že predmetné postúpenie pohľadávky bolo súasťou ekonomickej činnosti spoločnosti PNC, muselo sa považovať za zdaniteľné poskytnutie služieb a nevzťahovalo sa na ňu žiadne z oslobodení od dane uvedených v článku 9 zákona o DPH. Tento súd konkrétne konštatoval, že na dotknutú transakciu sa nevzťahovalo oslobodenie od dane stanovené v článku 9 bode 27 písm. a) tohto zákona pre bankové a finančné transakcie poskytovania a dojednávania úverov.

19

PNC podala proti tomuto rozsudku opravný prostriedok na Supremo Tribunal Administrativo (Najvyšší správny súd, Portugalsko), pričom tvrdila hlavne to, že oslobodenie od dane stanovené v článku 9 bode 27 písm. a) zákona o DPH bolo uplatniteľné na transakcie postúpenia pohľadávky, aj keď ich vykonali subjekty, ktoré nie sú finančnými inštitúciami. V tejto súvislosti vychádzala z judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa ustanovenia práva Únie, ktoré bolo prebraté do portugalského práva uvedeným článkom 9 bodom 27 písm. a), teda článku 13 B písm. d) bodu 1 šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, 1977, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23, ďalej len „šiesta smernica“). Toto ustanovenie šiestej smernice bolo prevzaté do článku 135 ods. 1 písm. b) smernice 2006/112, ktorá zrušila a nahradila šiestu smernicu s účinnosťou od 1. januára 2007.

20

Za týchto podmienok Supremo Tribunal Administrativo (Najvyšší správny súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Patrí postúpenie procesného postavenia zdaniteľnej osoby, ktorá podlieha DPH, ako úastníka konania o vymoženie súdnym rozhodnutím priznanej pohľadávky vzniknutej z neplnenia zmluvy uzavretej s realitnou kanceláriou, ku ktorej sa pripočíta DPH v sadzbe platnej v deň platby a úroky z omeškania vzniknuté až do jej úplného zaplatenia, vykonané v prospech tretej osoby za protihodnotu, pod pojem ‚poskytovanie‘, ‚dojednávanie‘ alebo ‚správa úverov‘ na účely oslobodenia od dane stanoveného v článku 135 ods. 1 písm. b) smernice 2006/112/ES?“

O prejudiciálnej otázke

21

Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 135 ods. 1 písm. b) smernice 2006/112 má vykladať v tom zmysle, že oslobodenie od dane, ktoré stanovuje pre transakcie týkajúce sa poskytovania, dojednávania a správy úverov, sa uplatňuje na transakciu, ktorá spočíva v tom, že zdaniteľná osoba postúpi tretej osobe za odplatu svoje postavenie v konaní, ktorého predmetom je nútené vymáhanie pohľadávky.

22

Na úvod treba preskúmať, či táto transakcia predstavuje plnenie podliehajúce DPH.

23

V tejto súvislosti po prvé z článku 2 ods. 1 smernice 2006/112, ktorý vymedzuje pôsobnosť DPH, vyplýva, že v rámci členského štátu podliehajú tejto dani len činnosti, ktoré majú ekonomický charakter. Podľa článku 9 ods. 1 prvého pododseku tejto smernice sa za zdaniteľnú osobu považuje každá osoba, ktorá nezávisle a na akomkoľvek mieste vykonáva takúto činnosť ekonomickej povahy. Pojem „ekonomická činnosť“ je definovaný v článku 9 ods. 1 druhom

pododseku uvedenej smernice tak, že zahŕňa každú činnosť výrobcov, obchodníkov alebo osôb poskytujúcich služby a predovšetkým transakcie, ktoré zahŕňajú využívanie hmotného alebo nehmotného majetku s cieľom získať z neho príjmy na pokračujúcom základe (rozsudok z 8. novembra 2018, C&D Foods Acquisition, C-502/17, EU:C:2018:888, bod 29 a citovaná judikatúra).

24

Treba uviesť, že Súdny dvor už mal príležitosť vyložiť článok 9 ods. 1 prvý pododsek smernice 2006/112 vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 13. júna 2013, Kostov (C-62/12, EU:C:2013:391), v ktorom išlo o otázku uplatnenia DPH na príležitostné plnenia vykonávané osobou, ktorá bola zdaniteľnou osobou na účely DPH so zreteľom na svoju hlavnú činnosť, v prípade, keď vedľajšia činnosť tejto osoby, hoci predstavovala ekonomickú činnosť a vykazovala blízkosť s jej hlavnou činnosťou, nezodpovedala tejto hlavnej činnosti. Súdny dvor rozhodol, že fyzická osoba, ktorá je už zdaniteľnou osobou na účely DPH so zreteľom na ekonomickú činnosť, ktorú trvale vykonáva, sa má považovať za „zdaniteľnú osobu“ v súvislosti s akoukoľvek inou ekonomickou činnosťou, ktorú vykonáva príležitostne pod podmienkou, že táto činnosť predstavuje činnosť v zmysle článku 9 ods. 1 druhého pododseku smernice 2006/112 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. júna 2013, Kostov, C-62/12, EU:C:2013:391, bod 31).

25

Z judikatúry Súdneho dvora okrem iného vyplýva, že počet a rozsah transakcií nemôže predstavovať rozlišovacie kritérium medzi činnosťami subjektu konajúceho na súkromné účely, ktoré nepatria do pôsobnosti tejto smernice, a činnosťami hospodárskeho subjektu, ktorého transakcie predstavujú ekonomickú činnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. septembra 2011, Šaby a i., C-180/10 a C-181/10, EU:C:2011:589, bod 37, ako aj citovanú judikatúru).

26

V prejednávanej veci PNC vyjadrila pochybnosti, pokiaľ ide o skutočnosť, že v situácii, o akú ide vo veci samej, možno postupcu považovať za osobu, ktorá konala v rámci svojej „ekonomickej činnosti“ v zmysle článku 9 ods. 1 druhého pododseku smernice 2006/112, z dôvodu, že PNC sa do transakcie postúpenia pohľadávky dotknutej vo veci samej zapojila len jednorazovo, keďže ekonomická činnosť, ktorú obvykle vykonáva, je činnosťou realitnej kancelárie.

27

V tejto súvislosti treba uviesť, ako to urobil generálny advokát v bode 42 svojich návrhov, že k transakcii postúpenia dotknutej vo veci samej došlo v rámci sporu týkajúceho sa núteného vymáhania pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy uzavretej v rámci zdaniteľnej hospodárskej činnosti spoločnosti PNC, ktorá spočívala v poskytovaní služieb realitnej kancelárie, pričom PNC nespochybňuje, že konala, pokiaľ ide o transakciu, na základe ktorej došlo k nútenému vymáhaniu, v rámci svojej ekonomickej činnosti. Transakcia, o ktorú ide vo veci samej, teda skutočne priamo nadväzuje na hlavnú hospodársku činnosť tejto spoločnosti.

28

Za týchto podmienok okolnosť, že transakcia dotknutá vo veci samej, uskutočnená osobou, ktorá je na účely DPH zdaniteľnou osobou, nezodpovedá hlavnej činnosti tejto osoby a bola vykonaná len jednorazovo, nevylučuje, že uvedená osoba konala, pokiaľ ide o túto transakciu, v rámci svojej ekonomickej činnosti v zmysle článku 9 ods. 1 prvého pododseku smernice 2006/112.

Po druhé treba pripomenúť, že podľa článku 2 ods. 1 písm. a) a c) smernice 2006/112 podlieha DPH „dodanie tovaru za protihodnotu na území členského štátu zdaniteľnou osobou, ktorá koná ako taká“ a „poskytovanie služieb za protihodnotu na území členského štátu zdaniteľnou osobou, ktorá koná ako taká“.

Článok 14 ods. 1 smernice 2006/112 definuje dodanie tovaru ako „prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako majiteľ“, zatiaľ čo podľa článku 24 ods. 1 tejto smernice je poskytovanie služieb definované ako „každá transakcia, ktorá nie je dodaním tovaru“.

V prejednávanej veci, pokiaľ ide o kvalifikáciu transakcie, o ktorú ide vo veci samej, na účely DPH, je nesporné, že táto transakcia bola uskutočnená „za protihodnotu“. Zo spisu, ktorý má k dispozícii Súdny dvor, vyplýva, že PNC postúpila spoločnosti Starplant za jednotnú a celkovú odplatu všetky práva a povinnosti vyplývajúce z jej postavenia v exekučnom konaní o vymoženie súdom priznanej pohľadávky, ktorá bola uznaná súdnym rozhodnutím, pričom skutočné vymoženie pohľadávky bolo zaistené exekúciou a príklepom nehnuteľnosti patriacej dlžníkovi v prospech spoločnosti PNC.

Z judikatúry Súdného dvora však vyplýva, že je potrebné dospieť k záveru o existencii jediného plnenia, ak dva alebo viaceré prvky týchto úkonov poskytnuté zdaniteľnou osobou zákazníkovi sú tak úzko spojené, že objektívne tvoria jediné nerozlučné hospodárske plnenie, ktorého rozdelenie by bolo neprirodzené (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. marca 2011, *Bog a i.*, C-497/09, C-499/09, C-501/09 a C-502/09, EU:C:2011:135, bod 53, ako aj z 10. novembra 2016, *Baštová*, C-432/15, EU:C:2016:855, bod 70).

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v spise, ktorý má k dispozícii Súdny dvor, uvedené v bode 31 tohto rozsudku, je preto potrebné sa domnievať, že transakcia dotknutá vo veci samej nemôže byť umelo rozložená na dve plnenia spočívajúce jednak v postúpení pohľadávky a jednak v postúpení procesného postavenia účastníka v exekučnom konaní o vymoženie pohľadávky.

V tejto súvislosti, hoci sa zdá, ako uviedol generálny advokát v bode 36 svojich návrhov, že spomedzi rôznych prvkov, ktoré tvoria uvedenú transakciu, je hlavným prvkom prevod hmotného majetku, konkrétne nehnuteľnosti, ku ktorej nadobudla zdaniteľná osoba vlastnícke právo na základe príklepu, rozhodnutie vnútroštátneho súdu nespresuje, či predtým, ako sa rozhodnutie o príklepe tejto nehnuteľnosti stalo právoplatným, zdaniteľná osoba, na ktorú prešlo vlastnícke právo k uvedenej nehnuteľnosti na základe príklepu, mohla touto nehnuteľnosťou disponovať, akoby bola jej vlastníkom.

Ak to tak bolo, transakcia postúpenia pohľadávky dotknutá vo veci samej, ku ktorej podľa pripomienok predložených Súdnemu dvoru došlo deň predtým, ako nadobudlo právoplatnosť

rozhodnutie o príklepe dotknutej nehnuteľnosti, by spočívala v prevode hmotného majetku, teda nehnuteľnosti, jednou stranou, ktorá oprávňuje druhú stranu s ním nakladať, ako by v skutočnosti bola jej vlastníkom, čo by predstavovalo dodanie tovaru (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2019, Mydibel, C-201/18, EU:C:2019:254, bod 34 a citovanú judikatúru). Ak to tak nebolo, transakcia dotknutá vo veci samej by spočívala v prevode nehmotného majetku, ktorého predmetom by boli práva k nehnuteľnosti, a vzťahoval by sa na ňu pojem poskytovanie služieb v súlade s článkom 25 písm. a) smernice 2006/112. Vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby v tejto súvislosti vykonal potrebné preverenia.

36

Vzhľadom na osobitosti transakcie dotknutej vo veci samej, uvedené v bodoch 31 až 35 tohto rozsudku, či už je kvalifikovaná ako poskytovanie služieb alebo dodanie tovaru, je svojou povahou odlišná od transakcie, o akú išlo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 27. októbra 2011, GFKL Financial Services (C-93/10, EU:C:2011:700). Transakcia, ktorá bola predmetom preskúmania Súdny dvor v tomto rozsudku, spočívala v tom, že subjekt na svoje vlastné riziko nadobudol pohľadávky neuhradené po lehote ich splatnosti za nižšiu cenu, ako je ich nominálna hodnota, pričom Súdny dvor v súvislosti s ňou v bode 26 tohto rozsudku dospel k záveru, že subjekt, ktorý nakupuje takéto pohľadávky, neposkytuje služby za protihodnotu a nevykonáva hospodársku činnosť patriacu do pôsobnosti šiestej smernice, pokiaľ rozdiel medzi nominálnou hodnotou uvedených pohľadávok a ich kúpnu cenou odráža skutočnú hospodársku hodnotu dotknutých pohľadávok v čase ich postúpenia. Naproti tomu transakcia dotknutá vo veci samej spočíva v postúpení všetkých práv a povinností vyplývajúcich z postavenia zdaniteľnej osoby ako účasníka v exekútnom konaní o vymoženie pohľadávky priznanej súdnym rozhodnutím, v prospech tretej osoby za odplatu.

37

Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že transakcia, o ktorú ide vo veci samej, podlieha DPH podľa článku 2 ods. 1 písm. a) alebo c) smernice 2006/112.

38

Pokiaľ ide o otázku, či sa na túto transakciu vzťahuje oslobodenie stanovené v článku 135 ods. 1 písm. b) smernice 2006/112, ktoré sa týka „poskytovania a dojednávania úverov a správy úverov osobou, ktorá ich poskytla“, treba poznamenať, ako uviedli portugalská vláda a Komisia vo svojich pripomienkach a generálny advokát v bode 61 svojich návrhov, že okolnosti, ktoré sú základom sporu vo veci samej, sa zjavne nevzťahujú na „úver“, ktorý spočíva v poskytnutí kapitálu riadne odmenenom zaplatením úrokov alebo v dodávateľom odsúhlasenom odloženom splatení kúpnej ceny tovaru, s ktorým je spojená platba úrokov ako protihodnoty za poskytnutie tohto úveru [pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. júla 1996, Régie dauphinoise, C-306/94, EU:C:1996:290, body 16 až 19; z 29. apríla 2004, EDM, C-77/01, EU:C:2004:243, body 65 až 70, a z 18. októbra 2018, Volkswagen Financial Services (UK), C-153/17, EU:C:2018:845, bod 36 a citovanú judikatúru]. Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu totiž nijako nevyplýva, že by transakcia dotknutá vo veci samej obsahovala povinnosť spoločnosti Starplant zaplatiť úroky určené na odmenu za úver, ktorý jej bol poskytnutý.

39

V dôsledku toho v prípade, že by táto transakcia bola vnútroštátnym súdom kvalifikovaná ako poskytovanie služieb, nebude sa ňu vzťahovať oslobodenie stanovené v článku 135 ods. 1 písm. b) smernice 2006/112.

Okrem toho na rozdiel od tvrdení, ktoré PNC uviedla na pojednávaní pred Súdny dvorom, vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 33 a 35 tohto rozsudku transakciu dotknutú vo veci samej nemožno v žiadnom prípade považovať za transakciu týkajúcu sa „pohľadávok“, a teda sa na ňu nevzťahuje oslobodenie stanovené v článku 135 ods. 1 písm. d) smernice 2006/112 pre transakcie týkajúce sa „[pohľadávok]... s výnimkou vymáhania [pohľadávok]“.

Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 135 ods. 1 písm. b) smernice 2006/112 sa má vykladať v tom zmysle, že oslobodenie od dane, ktoré stanovuje pre transakcie týkajúce sa poskytovania, dojednávania a správy úverov, sa neuplatňuje na transakciu, ktorá spočíva v tom, že zdaniteľná osoba postúpi tretej osobe za odplatu všetky práva a povinnosti vyplývajúce z jej postavenia ako účasníka v exekútnom konaní o vymoženie pohľadávky, ktorá bola priznaná rozhodnutím súdu a ktorej splatenie bolo zabezpečené právom k zexekvovanej nehnuteľnosti na základe príklepu schváleného súdom v prospech tejto zdaniteľnej osoby.

O trovách

Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

Článok 135 ods. 1 písm. b) smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa má vykladať v tom zmysle, že oslobodenie od dane, ktoré stanovuje pre transakcie týkajúce sa poskytovania, dojednávania a správy úverov, sa neuplatňuje na transakciu, ktorá spočíva v tom, že zdaniteľná osoba postúpi tretej osobe za odplatu všetky práva a povinnosti vyplývajúce z jej postavenia ako účastníka v exekútnom konaní o vymoženie pohľadávky, ktorá bola priznaná rozhodnutím súdu a ktorej splatenie bolo zabezpečené právom k zexekvovanej nehnuteľnosti na základe príklepu schváleného súdom v prospech tejto zdaniteľnej osoby.

Podpisy

(*1) Jazyk konania: portugalský.